

за да го защищаваашъ по новия процесъ? Виждъ, ти ще го избавишъ отъ „шестъ години затворъ“... Дяволъ! Искамъ процентъ отъ онова, което ще получишъ... Инакъ, нѣма да съвѣтвамъ прислѣдванието.

— Не шавай де: щото е попово, то е готово...

Зарговъ се отстрани отъ портата. Той се запъти къмъ исхода на коридора, като търсеше съ погледъ нѣкого. Въ това врѣме се зададе срѣшу него отъ другия завой, който правеше коридора, противникътъ му, Юрдановъ. Лицето му бѣше прѣблѣднѣло отъ злоба. Отъ три години какъ се влачахъ по сѣдилища, колчимъ случайно се срѣщнахъ погледитѣ, размѣняхъ мълчаливо искри отъ дълбока умраза и яростъ дива. Тѣ и сега бѣхъ блѣдни отъ гнѣвъ и устнитѣ имъ треперяхъ.

Зарговъ рѣшително присрѣщна Юрданова.

— Юрдановъ! прѣдлагамъ помирение, на каквито шешъ условия! каза му той и му подаде ржката си.

— Господинъ Зарговъ, благодаръ, вие зехте думитѣ ми изъ устата... Азъ имахъ да ви направъ сжщата молба..., каза Юрдановъ и стискаше крѣпко подадената дѣсница.

Тѣ се гледахъ и двамата взаимно очудени отъ добрата си воля и готовность за помирение.

— За да си обясните защо азъ пръвъ правъ тая постѣпка, и толкова късно, каза Зарговъ, трѣбва да ви обаждъ единъ извъреденъ случай: сега, като стояхъ тамъ, чухъ прѣзъ тая порта...

— Азъ пъкъ чухъ прѣзъ другата... прѣсѣче го Юрдановъ. Ела да идемъ у дома.

И тѣ слѣзохъ бързинската изъ стълбитѣ.

Само адвокатитѣ имъ слушахъ резолюцията.